

ΦΩΝΗΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εκτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

"Έτος χίλια δακκάσα κι' έννενηντα...τί καλδί
περισσιματα και πλούτη μάς έπήσαν τά μισάδι.

'Ο Ρ ω μ η ό ς τήν εβδομάδα — μόνο μία φορά θα βγαίνε
κι' όταν έχω εξουσιάζω — κι' όποτε μου καταβαίνω.
Συνδρομητής θα δέχομαι, — δίδει τοιά άνέχομαι,
μοναχά 'οτάς 'Επαρχίας — και 'οτό 'Εξωτερικών,
έπιαιθί καιρούς πτωχιάς — τρέχει τό 'Ελληνικών.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιά τό ξένα έμας μέρη — δεκαπέντα και 'οτό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηταί — δέν θα γίνονται ποτέ,
κι' έσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν παρωές συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονίερη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται ο' έμά.
Μές 'οτών φέρων τήν άνταρά — κι' ο Ρ ω μ η ό ς μας μία δεκάρα.

Πέμπτη Μαΐου του χρουσιμάλλη,
όπου γαϊδάρον χορός τόν ψάλλει.

'Έννενηντα έννιά και διακόσα
κι' ή Βουλή όπως πρώτον λυσώσα.

Θούριον εις τήν Βουλήν
μέ παροξυσμίν πλούν.

Και πάλιν πολέμου ήμέρ' άνατέλλει...
έμπρός, άνταμαίχια τής νέας Βουλής...
ας πιάσουν ορητόρων μεγάλων τά μέλη
και κρότος ας γίνη και γδοσπος πολύς.
'Εμπρός ό καθίνας άσικής και ντουρος
κι' άφθόνως ας τρέξη τό αίμα ώς όσφο.

Σαιν Ζούστ και Μαρτό και άλλοι Χαλδαίοι
πισσθήτε άμέσως μαλλιά μέ μαλλιά,
και δείξετε ο' δίλους πώς άνδρες σπουδαίοι
χωρίς τό στηλιάρι δέν κάνουν δουλειά.
Γι' αυτό ούς πληρώνει άδρά τό Ταμειον,
γιά νάνα τό ξύλον προόδου σημειον.

Τι στέκεισ οάν γάγκας και σύ, Θεοφράη;
έμπρός 'οτόν Τρικούπη μέ λίσσα μεγάλη,
και κτύπα και κτύπα μία κόκκα γερή,
πού έχει ώς τώρα τήν πίστι σου βγάλει.
'Εμπρός, Θεοφράη, τό γέρι άμόλα
και κύλιστον κάτω μέ τίσπρα φωκάλια.

Και σύ, σιρ Τρικούπη, γιατί νά κοιμάσαι
και τόσων εχθροών σου δέν κόβεις τόν βήχα...
και σύ άπ' τό γίνεμα τόν Θόδωρο πιάσε
και μία μήν άφήσης άπάνω του τούχα.
'Ας λείψουν και λόγιοι και τρόπιοι καλοί...
τό έθνος εις μάχην τοιά πρώτους καλεί.

'Αν όντως τήν δόξαν και οείς άγαπάτε
έμπρός 'οτόν άγώνα μέ βήμα ταχύ...
βαρείτε, βαρείτε, κτυπάτε, κτυπάτε,
κι' ας πέρη ρουδιών και ξύλων βροχή.
Κι' άν ξύλα δέν φθάνουν μονάχα και χέρια,
ας έβγουν κουμπούρας, ας έβγουν μαχαίρια.

'Ός πότε τά λόγια και τάλλα τά σάλλα;
ώς πότε φοβέρας και τόσα βρισίδια;
άνοιχτε ρουδιούγια και σπάστε κεφάλια
και όλοι κρατείτε σπασμένα παγίδια.
Μέ λόγια μονάχα και δίχως περνετάχι
ποτέ τό Ταμειον παρόδες δέν 'οδηχ.

Και πάλιν πολέμου ἡμέρ' ἀνατέλλει...
 ἐμπρός με ματωμένα ἄτο χέρι χοντρή...
 γιὰ τοῦτο ἡ ψήφος τοῦ πληθους σὰς στέλλει
 σ' ἴης νέας Ἑλλάδος τὸ πρῶτό μαντρί.
 Ἐσεῖς εἰς τὸ βῆμα κ' ἡμεῖς εἰς τὸν δρόμον
 ἄς βᾶσωμεν μ' αἶμα τὸ γράμμα τῶν νόμων.

Ἐν μέσῳ παντοίων πληθῶν ἀνηκέστων
 τὸ αἶμα σας εἶναι παρήγορον δῶρον,
 κ' ἐγὼ διὰ σίχων γοργῶν κ' ἀναπαίστων
 ἡμῶν τὸ στήλαρ τοσοῦτον σιγῶν,
 κ' ὦ; φάρους κυττάω σ' τοῦ ἐθνους τὰ χάλια
 σπασμένα ρουθούνια, σπασμένα κεφάλια.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
 ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Ἄς δρῶσωμεν τὸν Μάιον, ἀγαπητὴ κασσίδη,
 κ' ἄς κυλισθοῦμεν καὶ οἱ δῶθ' ἀπάνω σ' τὸ γρασίδι.
 Γιὰ κίττα γίρω, Περικλή... ὁ κόσμος σ' τὸ ποδάρι
 καὶ ὀγκαντίζουν ἔρωτας τρὶ ντιστεγὰ γαϊδάροι.

Π.— Πῶς ἤθελα τὸν κόθορνον τοῦ ποιητοῦ νὰ βάλω
 καὶ τῶν γαϊδάρων ἔξαλλος τοὺς ἔρωτας νὰ ψάλω,
 νὰ κάμω φιλολογικὴν γαϊδοροσεπερίδα
 καὶ νὰ καλέσω εἰς αὐτὴν τὴν ἐκλεκτὴν μερίδα,
 τὸν Βασιλέα δηλαδὴ μὲ δία του τὰ μέλη,
 τῶν Πατρικίων τὸν ἀφρόν καὶ πάντας τοὺς ἐν τέλει,
 καὶ μὲ γαϊδάρων συμπλοκάς καὶ ἄλλας λιτορίας
 καὶ συγκινήσα, Φασουλῆ, τὰς ντιστεγὰς κυρίας,
 καὶ δι' ἀνευφημούμενος ὑπὸ τῶν Βασιλέων
 κ' ὅψ' ἔβαν τῶν ἀκροατῶν, ἀφρόνων καὶ θηλέων,
 νὰ κυλισθῶ δαρνοστοφῆς ἐπὶ τοῦ Μαγιοζόλου
 καὶ νὰ γενῶ τὸ καύχημα Ροῦθ' ὀνοφίλου.

Φ.— Ἐμπρός, καθήμενε Περικλή, καὶ γίνε ἄρον ἄρον
 Τυρταῖος καὶ Θεόκριτος καὶ Πίνδαρος γαϊδάροι.
 Ἴδὲ τριγύρω συμπλοκάς καὶ ἄκου συναυλιάς...
 αὐτοὺς ἔμνει τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Στυμφαλιάς,
 ἐκεῖνος δὲ τὰ δάνεια καὶ τὴν συγκοινωνίαν
 καὶ τῶν μεταρρυθμίσεων τὴν ἱερὰν μανίαν.

Κ' ἡμεῖς μὲ τούτους, ἀδελφέ, ἠνθήσωμεν τὸ κράτος...
 ἀπὸ τὴν Πόλι ἐφθάσε καὶ ὁ Μανροκοδότας,
 κ' ἔχει ἐκ μέρους τοῦ Χαμίτ' μεγάλην ἐντολήν
 νὰ δώσῃ ἀσπαρμούς θερμοὺς εἰς ὅλην τὴν Αἰθίαν,
 σ' τὸν κύριον Πρωθυπουργόν καὶ τοὺς λοιποὺς Συμβούλους
 καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς εὐπειθεῖς καὶ ταπεινοὺς τῶν δούλων.
 Αὐτὸ τὸ νέον γεγονός δὲν εἶναι παῖξε γέλα...
 ἀπὸ τὴν Πόλι ἐρχεται καὶ ἴσ' ἡ κορφὴ κανέλα.
 Ὅς εὐ παρόσης, Προσευτά, κ' εἰπε εἰς τὸν Σουλτάνο
 πῶς σ' τὰ φιλιὰ μᾶς ἐσπασες καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
 κ' εἰπέ του, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ φοβᾶται διόλου
 κ' ἀπὸ τοὺς νέους Ἑλληνας, τῆς κίλτσας τοῦ διαβόλου,
 κ' ἄς μᾶς ἀλλάξῃ τὸ Χριστό καὶ ἄς γελᾷ σὰν χάχας...
 κ' ἡμεῖς ἂν θέλωμεν σφαγὰς καὶ ἀνδροφόνους μάχας.

βροντοῦμε τὸ πιστόλι μας, ἀστράπ' ἡ μάχαιρά μας,
 κ' ὡς πῶ νὰ πῆς πάτερ ἡμῶν πετοῦμε τάντερά μας,
 κ' ἀπολαμβάνομεν τιμῶν καὶ ἄθλων ἐπιγείων
 εἰς τοῦτο τὸ χασάπικο, εἰς τοῦτο τὸ σφαγεῖον.
 Ναι, ἄς π' ἠρώσωμεν κ' ἡμεῖς ἰὸν ταπεινὸν μας φόρον
 σ' τὸν χρυσομᾶλλον Μάιον, τὸν τόσῳ αἰμοβόρον,
 ὅπου κρατεῖ χασάπικα μαχαίρια καὶ πιστόλια,
 ὅπου διψᾷ ἐξοικλιζαίμα καὶ διχ' περιβόλια,
 πῶς περιστρέψει ἄγχιον τὸ βλοσυρὸν του βλέμμα
 κ' ἴδῃ τὰ ρόδα τᾶχρωμα τὰ χρωματίζει μ' αἶμα.

Κτύπα ἐσὺ τὴ λύρα σου κ' ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου...
 πάρε μαχαίρι δικόπο καὶ βγάλε τάντερά μου,
 κ' ἐγὼ μὲ ἄλλο τρίκοπο νὰ σ' αἰματοκυλίσω
 καὶ ἔνυμνῶν τὸν Μάιον νὰ σὲ νεκροφυλίσω.
 Κ' ἡμεῖς γιγάντων εἰμεθα καὶ γέννημα καὶ θῆρμα...
 ἄς πορφυρώσῃ τὰ φυτὰ τὸ εὐγενές μας αἶμα,
 ἄς μᾶς ἐμπνεύσῃ θῆματα ἢ αἰματοχυσία
 κ' ἄς γίνομεν σ' τὸν Μάιον ἐσπερινὴ θυσία.
 Καγὰρ σπουδαῖον ἔκαμαν καὶ ἴσ' ἡ Βουλὴ μας μέσα...
 ὁ Παλαμίδης, Περικλή, ἐπίσθη με τὸν Φλέσσα,
 κ' ἀπὸ κρανία ἔτρεψε τὸ αἶμα κρουνηδόν,
 κ' ὁ περιούσιος λαὸς τὰ αἵματα ἰδῶν,
 εἰς τοῦτο δὲ τὸ θέαμα ἐνθουσιᾶν καὶ χαιρών,
 τὰ κεφαλοσπασίματα ἐνφύμησεν τῶν πατέρων.

Π.— Ἐδοῦ! εὐνά!...

Φ.— Περὶδρομος... Ἦσουν καὶ σὺ παρῶν;

Φ.— Ὅχι...

Π.— Γιὰτί, βεβὲ γαϊδάρε;

Φ.— Δὲν ἔλαβα καιρόν.

Κ' ὅτε πηγαιῶ σ' τὴν Βουλὴν, βεβὲ Περικλή, σὰν πῶτα
 νὰ φροσθῇ τὸ πνεῦμα μου μὲ τῶν σοφῶν τὰ φῶτα,
 καὶ οὕτε κἀνα τώρα κτὰ τὸν ποδοῦ πατριώτη,
 γιὰτί αὐτὰ τὰ πράγματα μοῦ τρώνε τὸ σηκότι.
 Δὲν φθάνε ποῦχο, Περικλή, γιὰ κάθε τί φρονίδα,
 μὰ νὰ παραλαίτσωμαι κ' ἐγὼ γιὰ τὴν πατρίδα,